

## KINEK MONDASZ ENGEM?

*Makovei János*

Kinek mondasz engem,  
Te a milliók között?  
Itt, hol minden szenny  
E földre költözött.  
Kinek mondasz engem,  
Életed kinek vall?  
Megdicsőülés hegye,  
Vagy golgotai ravatal,  
Hol újra megfeszítesz  
Kényed, kedveden,  
Hulljon újra vérem a  
Szennyes köveken?

Kinek mondasz engem  
elhagyott szenvedőt?  
Ha ezren kiáltják feléd  
&#8222;Tagadd meg őt!&#8221;  
Kinek mondasz engem  
Az olajfák hegyén?  
Szavad szórja az átkot,  
&#8222;Nem ismerem én!&#8221;  
Kinek mondasz engem  
A kigúnyolt királyt,  
Ha a tömeg megvetően  
Bűnhődést kiált.

Kinek mondasz engem, ha  
Velem vagy egyedül.  
Ha Péteri szíved értem oly&#8217;  
Buzgón felhevül?  
És kinek mondasz engem, ha  
Meglát szelíd szemem.  
Kinek mondasz hát, mondd  
És felelj most nekem.

\*

Én Uram, én Istenem!

Te vagy a milliók között  
A megvetett,  
Te vagy a megdicsőült  
Nagy Király.  
Te vagy a kínpadra vont  
És elhagyott.  
Te vagy a kigúnyolt én  
Értem szenvedő,  
Te vagy az engem váró  
Szelíd szemű,  
Hűtlenségem ellenére is  
Örökké hű.  
Te vagy! Te vagy! Te a  
Mégfeszített Istenfia.  
Erő, hatalom!  
Biztos üdvöm! Kinek  
Értem kellett meghalnia.

Budapest 1961. március 5.

Forrás: [www.keresztenydalok.hu](http://www.keresztenydalok.hu)